

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ

ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (κάθεται πλησίον της)

Ἐνθυμείσαι τὴν πρώτην συνάντησίν μας μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπάνοδόν μου; Ἀφῆσα τὸν Σινέσκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα πλήρη ἐμπιστοσύνην, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πατρὸς σου. Ἄμα ἐφθάσα, ἔσπευσα νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκτραγῶ εἰς δάκρυα ἐκ τῆς χαρᾶς μου ὅτε μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσθε ὅλοι εἰς Βουκουρέστιον καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν θὰ ἦσθε εἰς τὸ θέατρον. Ἦτο ἰταλικὸν μελόδραμα. Παριστάνετο ἡ Λουκία. Δύνασαι νὰ φαντασθῇς πῶς ἐπέρασα μέχρι τῆς ἐσπέρας φλεγόμενος ἐξ ἀνυπομονῆς. Τέλος, περὶ τὰς 8 1/2 ἐγκατέστην ἐντὸς τοῦ θεωρείου μου, προσέχων εἰς πᾶσαν ἀνοιγομένην θύραν, διότι δὲν εἶχατε φθάσει ἀκόμῃ. Ἀκριδῶς κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρδου καὶ τῆς Λουκίας δυσδιάν τῆς πρώτης πράξεως εἰσῆλθες εἰς τὸ θέατρον. Δευκὴν καὶ ὥχρᾰν μὲ μεγάλους μελαγχολικοὺς ὀφθαλμούς, οὕτω σὲ εἶδα διὰ μέσου τῶν δακρύων τὰ ὁποῖα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Μόλις μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως κατῴρθωσες νὰ μὲ ἰδῇς, καὶ ἔκαμες κίνημα ἐκπλήξεως, φόβου, πόθου καὶ δυσαρδερείας συγχρόνως, τὸ ὁποῖον ἀμέσως μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν σου ἀφ' ὅτου δὲν σὲ εἶδα. Ἐνθυμείσαι;...

ΛΙΑ

Πῶς νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι, ἀφοῦ μάλιστα μὴ δυναμένη νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλείψω τὸ καθίσμά μου καὶ νὰ καθίσω εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου, διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ ὁ κόσμος κλαίουσας. Κατ' εὐτυχίαν ἤρχισεν ἡ ἐπομένη πρῆξις καὶ ὁ πατήρ μου δεικνύων μὲ πρὸς τὴν μητέρα μου τῆς ἔλεγε οἷα ὅτι ἡ «ἀθάνατος μουσικὴ τοῦ Δονιζέτη» μοῦ ἔκαμε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Καὶ αὕτη ἡ μήτηρ μου, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς μεγάλης εὐαισθησίας μου, μὲ προσέβαλε καὶ μοῦ εἶπεν ἀποτόμως: «τί κάμνεις τέτοια νάζια!» Ἐγὼ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐλυπούμην μὴ τυχὸν νομίσῃ ὅτι ἔνεκα σου ἀπεσύρθην ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θεωρείου...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου, ὅτε, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἦσο καλὰ δὲν ἠθέλησες νὰ χορεύσῃς διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν, καὶ ὅτε ἀξιωματικὸς τις μοῦ ἐξήτει πρόφασιν φιλονεικίας, διότι ἠρνήθης πολλάκις νὰ χορεύσῃς μαζί τοῦ καὶ μόλις κατῴρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀσθενὴς κόρη παρευρισκομένη εἰς φιλανθρωπικὸν χορὸν δύναται κάλλιστα νὰ χορεύσῃ μὲ τὸν ἱατρὸν της, χωρὶς ἔνεκα

τούτου νεαρὸς καὶ λαμπρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ νὰ νομίσῃ ἑαυτὸν προσδεδειγμένον, διότι μὲ τὸν ἱατρὸν ὁ χορὸς καθίσταται ὑγιεινὸς περίπατος, ἐνῶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸν γίνεται στρατιωτικὸν γυμνάσιον, βεβαίως περιφνημον, ἀλλὰ... ὀλίγον κοπιαστικὸν (γελῶντες ἀμφότεροι).

ΛΙΑ

Καὶ τὸ κυνῆγι τῶν λύκων εἰς τὸ ὁποῖον ἐπήγαμεν τὴν παραμονὴν τοῦ ἀρραβωνός μας!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τρέμω τόσον ὅσον τότε!

ΛΙΑ

Ἀπὸ τὸ ψῦχος ἢ ἀπὸ φόβον;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἀπὸ τὸ ψῦχος δι' ἐσέ, καὶ ἀπὸ συγκινήσιν δι' ἀμφοτέρους, διότι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρέθηνμεν μόνοι.

ΛΙΑ

Ἐνθυμείσαι τὸν δασοφύλακα Μπάρμπ-Θόδωρον, ὁ ὁποῖος μᾶς συνήντησε μὲ τὰ δύο κατοικίτικα καὶ μᾶς νύχλησεν εὐτυχίαν καὶ καλὴν τύχην...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ μᾶς ἄφησε κατευχαριστημένους, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν καλωσύνην σου καὶ θερμανθεὶς ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια ποῦ τοῦ εἶπες καὶ ἀπὸ τὸ καλὸ κρασί μὲ τὸ ὁποῖον διαρκῶς τὸν ἐκερυσσες εἰς τὸ τραπέζι;...

ΛΙΑ

Καὶ τὸ ταξίδι μας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ ἀνυπομονῆς ποῦ εἶχαμεν νὰ μεταβαίνωμεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Δὲν ἤμπορῶ νὰ λισμονήσω τὸν γάμον τῆς κόρης τοῦ ψαῖ τοῦ Καστελλαμάρε ὅταν ἠναγκάσθην νὰ καθίσωμεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ χορεύσω μὲ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, οἷτινες, ἐξημμένοι ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου μοῦ προσέθετον, μετὰ ἕκαστον ὄμμα, καὶ ἕνα τίτλον εὐγενείας (μιμουμένη τὰ σχήματα καὶ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς). Εὐχαριστοῦμεν Κοντέσσα! ταπεινότητος δοῦλος ἐξοχωτάτη! Εἴμεθα καταμαγευμένοι, ὦραία μαρκησία! ἐνδοξοτάτη πριγκιπέσσα, μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς!.. καὶ ὁ γέρον ποιητής, ὁ ὁποῖος μόλις κατῴρθωνε νὰ κρατῇ ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὴν μέθη, σκουντῶν με διὰ τοῦ βραχιόνος μοῦ ἔλεγε: δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ εορτὴ αὕτη ἀρέσει πολὺ εἰς τὴν ὑψηλότητά σας!.. καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ θὰ ἐτελείωνε αὐτὸ ἐάν, ἀναίσθητος εἰς τὰ φλογερὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀφθόνως σου ἐρριπτον ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Μαρικέττας, δὲν ἀπεσυρόμεθα, ἀφοῦ σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν γυναικίαν ὅπου ἐγελοῦσάνε καὶ οἱ τρεῖς, διότι

ταῖς ἔλεγες δὲν ἤξεύρω τί, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀγνότητα τῶν εὐκάμπτων καρδιῶν τῶν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἦσαν εὐκάμπτοι ἢ ὄχι, τοῦτο μόνον ἤξεύρω καλὰ ὅτι ὅταν ἐπεστρέψαμεν διὰ τῆς λέμβου ἐπὶ μίαν ὥραν σχεδὸν δὲν μοῦ εἶπες οὔτε λέξιν, καὶ ἀπὸ τοῦ λιμένος μέχρι τῆς οἰκίας μας ἠσθανόμην πῶς ἔτρεμεν ὁ βραχίον σου καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! νομίζω ὅτι καὶ μὲ ἐτσιμπήσες δύο τρεῖς φορὰς! Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη τοῦ μέλιτός μας ἐκρύβη εἰς νέφη! Κατ' εὐτυχίαν ἤμεθα εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁ δὲ οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας καὶ σὺ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί!... Ἐὰν ἤξευρες πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησες τότε καὶ πόσον ἤμην εὐτυχὴς ὅτε σὲ ἐβλεπα περιπατοῦσαν ἄνω κάτω μὲ δυσθυμίαν καὶ ὥς νὰ ἦσο ἐπνσχολημένη μὲ πολλὰ ἔργασίαν! Σὺ ἐνόμιζες ὅτι δὲν σὲ ἐβλεπα πῶς μὲ ἐκεραυνοβόλαις ἐνίοτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐνῶ ἐγὼ ὀπισθεν τῆς ἐφημερίδος μὲ τὴν ὁποίαν ἐκρυπτα τὸ πρόσωπόν μου, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν χαρὰν μου, σὲ παρετήρουν καὶ τόσον νύχαριστοῦμην, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ σὲ φιλήσω, ἐὰν ἐφοδύμην μὴ διακόψω τὸ νῆμα τοῦ πολυπλόκου δράματος τὸ ὁποῖον ἐγέννα ἡ φαντασία σου!

ΛΙΑ

Ἀνλαδὴ μὲ ἐπερίπαιζες;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ σὺ μὲ ἐξήλευες;

ΛΙΑ

Νὰ ζηλεύσω; διατί; διὰ τὰ γλυκὰ μάτια ποῦ σοῦ ἔκαμναν δύο κόρας ψαῖ;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Δύο ὥραιαι γυναῖκες! Διὰ τὰς γυναῖκας ἡ κοινωνικὴ θέσις δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, διότι εἰς τὰ στήθη ὅλων τῶν γυναικῶν ἀνάπτονται οἱ αὐτοὶ πόθοι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς λόγους τῶν κρύπτονται αἱ αὐταὶ πονηρίαι...

ΛΙΑ

Ἀνλαδὴ αὐτοὶ θὰ κατῴρθουν νὰ σὲ ἀποσπάσωσιν ἀπ' ἐμοῦ μόλις τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν γάμον μας; ὦραία, κύριε Γεώργιο!... ὦραία!... Τώρα ἐννοῶ διατί ὠμίλεις μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Νεαπόλεως, τῆς θαλάσσης, τῶν λεμβούχων καὶ τῶν ἀλίων!... Πόλις πλήρης ἐπαίτων, κονιορτοῦ καὶ ξένων περιέργων καὶ ἀναιδῶν, θάλασσα πάντοτε κυανῇ καὶ γαλινναία ὁμοιάζουσα μὲ τοὺς ἐντυμωμένους κροτάφους τῆς Κερα-Δοξίτσας Σιμιζάγγας, θάλασσα χωρὶς ἐπιβλη-

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — Ο ΙΠΠΟΤΗΣ Δ' ΑΡΤΑΝΙΑΝ

(Μνημείον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Ἔργον Gustave Doré)

ΣΗΦΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

Η ΜΕΛΕΤΗ

τικόν χαρακτήρα, καθὼς λέγει πολὺ καλὰ ὁ Ζορνέσκος, ζέσθη ἀνιπόφορος, ξενοδοχεῖα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβον καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ φάγῃς ἅμα δὲν σ' ἀρέσουν τὰ μακαρόνια, τὸ λάδι καὶ τὰ σύκα, ἄνθρωποι νωθροί, ἂν ἐρατῆς δὲ καὶ διὰ τοὺς ψάραδες σου καὶ ταῖς ψαραδοπούλαις σου, μὲ ὅλα τὰ μακρὰ ματόκλαδά των καὶ τὰ πονηρὰ μάτια των...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Μὴ προχωρεῖς, διότι θὰ ἦσαι ἡ ἀδικος ἡ κακὴ καὶ δὲν ἀξίζει νὰ χάνωμεν τὸν καιρόν μας φιλοσοφοῦντες διὰ λογαριασμόν ἄλλων... Τί περιεργὸν παιδί ποῦ εἶσαι; Φιλτάτη μου, ἡ ψυχὴ μας εἶναι κῆπος, κατ' ἀρχὰς ἄγριος, εἰς τὸν ὁποῖον φύονται συγχρόνως ἄγρια χόρτα καὶ ἄνθη. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἡλικία ἡ αἰ περιστάσεις καλλιεργοῦσι τὰ μὲν καὶ ἀφανίζουσι τὰ ἄλλα, σχηματίζουσαι δρόμους εὐρεῖς διὰ μέσου αὐτῶν. Βραδυτερον τὰ πάθη ἡ ἀνάγκη. αἱ λύπαι τοῦ βίου καταστρέφουσι τὰ δένδρα καὶ ξηραίνουναι τὰ ἄνθη... Εὐτυχῶς μόνον ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τείνει πρὸς τὸν ἔρωτα, καθὼς οἱ ποταμοὶ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ ὁ ροὺς ὅλων αὐτῶν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, ἄλλοι μὲν ρέουν ἡρέμα παρὰ τὰς πρασίνους καὶ ἡνθισμένας ὄχθας, ἄλλοι δὲ πίπτουν ὀρμητικῶς ἀνατρέποντες πᾶν τὸ προστυχόν. (ἡ Λία γελά.) Τί γελάς; Δὲν με ἐννοεῖς; ἔχεις δίκαιον! (τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν ἀσπάζεται) σὲ ἀγαπῶ! (ἀκούεται ἔξωθεν σφοδρὸς ἤχος κώδωνος, ἀμφοτέροι ἐγείρονται).

ΛΙΑ

"Ενδεκα ὥραι! Τὸ δνειρον ἐπέταξε! Αἱ ἀναμνήσεις ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅταν οἱ προσκεκλημένοι εἰσέρχωνται διὰ τῆς θύρας!... "Α! τί καλὰ ποῦ εἴμεθα μόνον. Πιστεύεις, Γεώργιο, ὅτι εἶχα ἀπομονώσει ὅτι ἔχομεν χορὸν ἀπόψε;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Αμ' ἐγὼ!..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΣΥΜΕΩΝ (φέρων ἐπὶ δίσκου ἐφημερίδας καὶ ἐν τηλεγράφῳ).

ΣΥΜΕΩΝ (πρὸς τὸν Ροβεάνον)

Νὰ υπογράψετε τὴν ἀπόδειξιν, ἀφεντικό!

ΛΙΑ

Τί; δὲν ἤλθε κανεὶς;

ΣΥΜΕΩΝ

Κανεὶς. Ἐπερίμενα ἐγὼ πρῶτα εἰς τὴ σκάλα, ἔπειτα ἐπῆγα 'ς τὴν πόρτα, ἐκύταξα δεξιὰ καὶ ἀριστερά... παντοῦ ἐπῆγαιναν ἀμάξια 'στῆς γειτονεαῖς αὐταῖς, 'ς ἐμὰς τίποτε. Μάλιστα ὁ Βασίλης ἔλεγε μὴπως δὲ 'βρίσκουνε οἱ μουσαφίριδες τὸ σπῆτι μας... τί νὰ 'πῇ καὶ αὐτός, παρόμοιο πράγμα δὲν ἐξαναστάθηκε!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀναγνούς τὸ τηλεγράφημα)

Νά, βλέπεις, ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Νεάπολις μᾶς ἐνθυμεῖται.

ΛΙΑ

Πῶς αὐτό; (ὁ Συμεὼν ἐξέρχεται μετὰ τὴν ἀποδείξιν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ. ΛΙΑ (ἀποδύεται τὸ χειρόκιον ἐν νευρικῇ ταραχῇ).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐνθυμεῖσαι τὸν γλύπτην ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν προτομὴν σου; Ἰδοὺ, μοῦ τηλεγραφεῖ ὅτι ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ ὅτι ἀφοῦ ἔθαυμάσθη καὶ ἐδραβεύθη εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν ὥραιων τεχνῶν, σήμερον τὴν ἀποστέλλει εἰς Βουκουρέστιον.

ΛΙΑ

Εὐγε! χαίρω πολὺ. Θὰ τὴν βάλλω εἰς τὸ γραφεῖόν σου! Ἔως τώρα ὅλα μᾶς ἤλθον κατ' εὐχὴν... μόνον (παρατηροῦσα περίεξ) δὲν ἐρχεται ἀκόμη κανεὶς καὶ αἱ προετοιμοσάι μας ἐπῆγαν εἰς μάτην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἰόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἤλθαν διὰ νὰ τὰς ἐπωφεληθοῦν. Ἀλθῶς τὸ τραπέζι εἶναι ἐξαίσιον καὶ τὸ ἐστόλιδες τόσον ὥραϊα ὥστε θὰ εἶναι ἁμαρτία (περιέρχεται τὴν τραπέζαν) νὰ μὴ δοκιμάσῃ κανεὶς τίποτε. (λαμβάνει ἐν ἐκ τῶν δελταρίων) Μιτίκας Ζορνέσκος! (λαμβάνει ἕτερον) Λία Ροβεάνου. (ἕτερον) Ταγματάρχης Φλορίν... Καλὴν θέσιν ἐξέλεξες! Ἀλλὰ ἐμεῖ ποῦ με ἐτοποθέτηδες;

ΛΙΑ (δεικνύουσα αὐτῇ τὴν θέσιν του, ἀπέναντι τῶν θεατῶν)

Ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς Κερᾶ-Λοξίτσας Σιμιζάγγας καὶ τῆς Κοντέσσας Λαδαρθόφ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (μεταδίνων εἰς τὸν ὑποδεχθέντα τόπον)

Διαμαρτύρομαι! Αὐτὸ λέγεται προδοσία. Νὰ καθῶ μετὰξὺ δύο συγχρόνων τοῦ Κισσελέφ! Αὐτὸ δὲν γίνεται! Ὁραῖα! Ἡ εὐγενεία σου τοποθετεῖται ἐν τῇ μέσῳ τῶν κομψοτέρων καὶ ἐπικινδυνωτέρων νέων τῆς πρωτευούσης καὶ ἐμεῖ με ἐξορίζεις νὰ καθῶ ἐν τῇ μέσῳ δύο μουμιῶν ζαρωμένων, δύο ἐρειπίων! Καλὰ, ἀδελφὴ μου, τί σοῦ ἔπαισα διὰ νὰ με τιμωρήσῃς τοιοῦτοτρόπως; Διατί δὲν τοποθετεῖς ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν τὸν Ζορνέσκον, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι ἡ Κοντέσσα τρέφει πρὸς αὐτὸν ἀτυχὲς αἰσθημα!... Ἀκούς ἐκεῖ τὴν Κερᾶ-Λοξίτσα!...

ΛΙΑ

Φίλτατε Γεώργιο! Δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ὅλον τὸν κόσμον. Ἐννοεῖς ὅτι τὸν ταγματάρχην καὶ τὸν Ζορνέσκον ἐπροτίμησα νὰ τοὺς βάλλω πλινθίων μου, παρὰ νὰ τοὺς ἀφῆσω νὰ χαραιντίζωνται με κορίτσια ἢ με νέαις γυναῖκες, νὰ θυμῶνουν αἱ μητέρες καὶ οἱ ἄνδρες των. Ἐξεύρεις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἀποφεύγει ἐκείναις ταῖς δύο μουμαῖς, καθὼς ταῖς ὀνόμασες, διότι ἡ μὲν μία εἶναι ὑπερβολικὰ φλύαρος, ἡ δὲ Κοντέσσα κωφὴ, ἀπνευστικὴ καὶ ὑπερηφανὸς! Ποῖον ἄρα γε ἡμποροῦσα νὰ βάλλω πλινθίων των, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ εὕρῃ πρόφασιν νὰ σπκωθῇ ἢ νὰ μὴ καθήσῃ διόλου εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπεις ὅτι ἡμεῖς, ὡς οἰκοδεσπόται, ἔπρεπε νὰ κάμωμεν θυσίας!... Σοῦ ἔδωσα τὴν τιμητικὴν θέσιν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν αὐ-

τὴν!... Καὶ ἔπειτα τὴν θυσίαν τὴν ἔκαμα μόνον ἐγὼ, διότι ἐσύ... δηλαδὴ τί εἶναι καὶ αὐτός ὁ νεωτερισμὸς μετὰ τὰ ὀνόματα γραμμένα εἰς τὴν θέσιν ἐκάστου, τὴν ὁποῖαν τοῦ δίδει κατὰ βούλησιν ὁ οἰκοδεσπότης; Ἐγὼ ἤξευρα ὅτι εἰς τὸ σουπεδὲν τηρεῖται ὁ κανὼν αὐτός, καλὸς τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Εἰδες καὶ σύ εἰς τὴν πριγκιπέσσαν τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν καὶ ἔκρινες καλὸν νὰ τὸν ἐφαρμόσῃς εἰς ἐμέ... Ἀφῆσε τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέρους νὰ καθήσουν ἕκαστος ὅπου θέλει καὶ ὅχι νὰ τοὺς ἐπιβάλλωμεν ἡμεῖς τὰς θέσεις των, ἀφοῦ τοὺς καταδικάζομεν τοὺς δυστυχεῖς νὰ χορευθοῦν ὁλόκληρον τὴν νύκτα. Ἐγὼ διαμαρτύρομαι καὶ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας (ἐπιχειρεῖ νὰ ἀφαιρήσῃ τὰ δελτάρια).

ΛΙΑ (προχωροῦσα)

"Ὁχι, ὄχι, Γεώργιο, ἂν με ἀγαπᾷς!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τότε βάλε ἄλλον εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἄλλως λειποτακτῶ!...

ΛΙΑ

Δὲν γίνεται, ἀφῆσέ τα ὅπως ἐγὼ τὰ ἐτακτοποιῆσα. Πρῶτον τὸ σουπέ μας εἶναι καθιστό, καὶ ἕκαστος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν του ἐκ τῶν προτέρων διὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις, ἔπειτα δὲν θέλω εἰς τὸ σπῆτι μας νὰ παραπονεθῇ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ἦσαν τὰ πράγματα ἀρκετὰ ἢ ὅτι δὲν ἡμπόρεσε νὰ φάγῃ καθὼς πρέπει, καὶ ἐὰν δὲν ἐτήρουν αὐτὴν τὴν τάξιν κατὰ τί θὰ διεφέρομεν ἡμεῖς ἐκείνων τοὺς ὁποῖους ἴσως ἐπεριπαίξαμεν... Μὴ ἀπομονεῖς ὅτι διδομεν χορὸν καὶ ὅχι συναναστροφὴν εἰς τὸ ποδάρι!...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πληρῶν τὸ ποτήριόν του οἶνον)

Ἀπὸ τώρα ἐξεράθηκεν ὁ λαιμός μου, ὅσον συλλογιζομαι τί με περιμένει!...

ΛΙΑ

Τί κάμνεις, Γεώργιο, μοῦ ἀνακατόνεις τὰ ποτήρια!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς, μάτια μου! ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῆς καὶ νὰ χύσω οἶνον εἰς τὸ ποτήριόν μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ πιῇ κανεὶς ἄλλος... αὐτὸ δὲ εἶναι συνέπεια τοῦ ὀρισμοῦ τῶν θέσεων, ἴσως ἡ μόνη καλὴ, διότι ἄλλως εἶσαι ἡναγκασμένος νὰ πῆς ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦ γείτονος.

ΛΙΑ

Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Παρακαλῶ, ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τί θὰ κάμω ἐγὼ μετὰξὺ αὐτῶν τῶν δύο προκατακλυσμάτων ἐρειπίων; Ἄν ἤξευρα τοῦλάχιστον τί νὰ ταῖς εἰπῶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν πόσον μοῦ εἶναι ἀνυπόφοροι. Ἐὰν μοῦ τὸ ἔλεγεσ πρὶν θὰ ἀνεδίφουν τὰ παλαιὰ χρονικά διὰ νὰ ἔχῃ ἄλας ἡ ὁμιλία μου... μάλιστα μετὰ τὴν Κερᾶ-Λοξίτσα!

(ἔπειτα τὸ πῆλος)

(Μετὰφρασις ἐκ τῆς Ρουμανικῆς).

N. ΜΟΣΧΑΚΗΣ